

Помогни ни — великъ въ небесата си —
 Помогни ни, о, духо блаженъ,
 Да празнуваме ний свободата си
 Ведно съ твоя светителски день!
 Декемврий, 1915 г.

„ПА ЩА СИ ТИ?“

„Па щта си ти?“ — такъв въпросъ задава
 Въвъ твой домъ безочливъ чужденецъ.

„Па щта си ти?“ — съ таквазъ псувня смущава
 Душата ти неканенъ гостъ пришлецъ.

„Па щта си ти?“ — туй питане навредъ —
 При Дринъ, при Шаръ, при Вардаръ, Прѣспа
 Драга,

О, българино, сърбинъ ти полага
 И чака съ начумеренъ ликъ ответъ.

Но ти пази се, правъ ответъ не давай.
 Кажи се португалецъ, кюрдъ; сириецъ,
 Японецъ, негъръ, циганинъ, индиецъ —
 Но българинъ се само не признавай.

Че тозъ грѣхъ смъртенъ прошка тамъ не
 знай:
 Влѣче позоръ, побой, затворъ, изгнание —
 Невидени при прежнитѣ тирани.
 Скрий, че си българинъ въ най-българския
 край;

Че ти потомкъ Самуиловъ, на Атонский
 Паисий внукъ; скрий на коя си майка синъ,
 На кой езикъ пѣй мѣтний Вардаръ, синий
 Дринъ,
 И езерата и горитѣ македонски!